

LBRIS | We know
Worth the Risk books

Worth the Risk

Jamie Beck

Copyright text © 2016 Jamie Beck

Ediție publicată prin înțelegere cu Amazon Publishing,
www.apub.com, în colaborare cu ANA Sofia, Ltd.

Toate drepturile rezervate.

Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@lira.ro

www.lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.lira.ro/lirabooks.ro

A meritat riscul
Jamie Beck

Copyright © 2022 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BECK, JAMIE
A meritat riscul / Jamie Beck
trad. din lb. engleză: Irina Fulger - București: Lira, 2022

ISBN 978-606-33-9130-9

I. Fulger, Irina (trad.)

821.111

JAMIE BECK

A meritat riscul

Traducere din limba engleză
Irina Fulger

LITERA
București

capitolul 1

Jackson St. James nu se rugase pentru nimic de când presărase pământ pe sicriul mamei lui, în urmă cu aproape trei ani. În acel moment, hotărâse că lui Dumnezeu nu-i păsa deloc de el sau de rugăciunile lui. Tot ce i se întâmplase de atunci doar îi confirmase bănuiala. Dar acum, când SUV-ul lui mai trosni o dată, zdruncinându-se, se gândi dacă să zică un „Doamne ajută“.

Din cerul de culoarea cărbunelui curgea o ploaie torențială pe drumul de munte ce șerpuia spre Winhall, Vermont. Frunzele toamnei zburau prin jur, lipindu-se de parbrizul lui. Copacii se plecau - îndoțiți până la punctul ruperii - în timp ce se străduiau să rămână pe loc în fața vânturilor neobosite. Doar rădăcinile lor adânci îi împiedicau să se frângă.

O persoană superstițioasă ar fi putut lua vremea drept un semn pentru o călătorie de rău augur și s-ar fi putut răzgândi. Din fericire, Jackson nu era superstițios. Și, deși astăzi nu prea aprecia ciudatul simț al umorului al lui Dumnezeu, nici nu avea să îi ofere satisfacția unui „Doamne ajută“.

Iritat de radioul care se întrerupea pentru a zecea oară în douăzeci de minute, Jackson îl închise. Doar sunetul înfundat și rapid al ștergătoarelor - răsunând în mod ciudat ca bătăile puternice ale inimii - îi ofereau o distragere de la gândurile sale sumbre.

Dacă marginea drumului ar fi fost mai lată, ar fi tras pe dreapta și ar fi așteptat să treacă partea mai nasoală a furtunii. În schimb, aprinse luminile de avarie, reduse viteza și miji ochii la cei câțiva metri de linie continuă încă vizibili.

Se concentra atent la cele două linii galbene care îl conduceau prin întuneric spre siguranță. Dacă n-ar fi fost atât de pe stânga pe banda lui, s-ar fi ciocnit de idiotul care nu doar că parcase greșit masiva camionetă Chevy, lăsând-o departe de marginea drumului, dar care mai și sărise din mașină și alergase spre partea din spate a mașinii.

Era nevoie de ajutor?

Pentru o fracțiune de secundă, Jackson se gândi să-și continue drumul. În definitiv, avea propriile probleme de rezolvat.

Evident că interveni conștiința sa, amintindu-i că niciodată nu ignorase o persoană la nevoie, nici măcar un străin. Aparent, nici măcar un prost din cauza căruia ar putea muri amândoi.

Viră cât de mult posibil spre banda opusă, evitând căderea în râul de pe partea cealaltă. Răsucindu-se spre dreapta, se gândi să-și ia umbrela. Apoi vântul puternic își schimbă direcția și ploaia începu să izbească în lateralul mașinii. Înjurând, lăsă umbrela sub scaunul din dreapta și ieși din mașină.

În trei secunde, hainele îi erau ude de parcă ar fi înțat vreo zece metri printr-un râu umflat.

Înjurând pentru sine, alergă înapoi spre camioneta parcată prost, încercând să ignore felul în care blugiile i se transformaseră într-un soi de capcană chinezească, strângându-se cu fiecare pas.

În acel moment, o siluetă micuță apărură din spatele camionetei. O femeie - o femeie tânără - se opri din mers cu ochii mari, cu dinții clănțănind.

- Oh!

Hainele ei erau și ele ude learcă. Un păr lung brunet îi era lipit de obraji, gât și umeri. Stropii de ploaie săreau de pe genele ei dese ce-i încadrau ochii imposibil de rotunzi și de pali.

Dar, spre deosebire de el, ea nu părea deosebit de nefericită. De fapt, arăta destul de drăguță în haina ei mare, cu fusta multicoloră cu imprimeu floral lipindu-i-se de picioare, care erau subțiri și lungi, în ciuda staturii ei mici. Simți cum un zâmbet îi apare în colțul gurii, ca unui boboc de liceu la prima îndrăgostire.

- Se pare că ai nevoie de ajutor, strigă el pentru a acoperi zgomotul unui alt tunet. Pană?

- Da. Tânăra se trase lent înapoi. Zâmbi frumos, dar încordat și mai făcu un pas înapoi. Dar nu te deranja! Mă descurc, mersi!

Din cauza ploii era dificil să-i vadă fața bine, acum că se distanțase de el, totuși scânteia de atracție se aprinse în el. O atracție pe care nu o mai simțise de mult. O atracție pe care nu trebuia să o tolereze din mai multe motive, nu în ultimul rând pentru că ea arăta ca o studentă.

Prea tânără și inocentă pentru un tip ca el.

- Cricul cred că-i mai greu ca tine. Făcu un pas precaut spre spatele mașinii, ca ea să nu se alarmeze. Ai schimbat vreodată un cauciuc?

- Nu te deranja, te rog! Ridică o mână. Oricum n-ai cum să mă ajuți. Nu am cauciuc de rezervă.

Jackson se încruntă, observând pana de la o roată din față. Se opri pentru a se uita mai bine la tăietură. Nici un izolant n-ar repara cauciucul, iar rezerva lui nu s-ar potrivi pe janta imensă. Se uită la abțibildul de pe portiera laterală: Grădina lui Gabby.

Gabby. Drăguț nume!

- Ai chemat ajutor?

Se ridică apoi, cu mâinile băgate la subraț, cu apa scurgându-i-se pe fiecare centimetru al corpului.

- N-am semnal.

Ea tremura.

LRDIS

În mod ciudat, pe el ploaia rece nu-l trăcorise. De fapt, temperatura corpului său crescuse din clipa când dăduse cu ochii de ea, în ciuda vremii vijelioase.

Un camion ce se apropia claxonă, aruncând în același timp un proiectil de pietricele spre ei și făcând camioneta lui Gabby să se cutremure. Jackson își îndepărtă părul din ochi, dându-și laoparte apa de pe față.

- Ce-ar fi să ne dăm laoparte de pe marginea drumului înainte să fim amândoi omorâți? Făcu semn peste umăr. Urcă la mine în mașină, și te duc la cel mai apropiat și uscat loc cu semn.

Presupunând că rațiunea ar forța-o să fie de acord, o luă înapoi spre mașina lui. Cum ea nu-l prinse din urmă, el se uită în spate la ea.

- Nu vii?

- Nu cred, dar mulțumesc! Țășni spre portiera mașinii ei. Aș aprecia dacă ai suna după o camionetă de tractare când ajungi într-o zonă cu semn, dacă nu te deranjează.

- Domnișoară, ai parcat chiar pe marginea drumului. Mă tem că vei fi lovită. Cum asta nu o convinse, adăugă: Dacă aș fi vrut să-ți fac rău, ți-aș fi făcut deja.

- Chiar și așa, îmi asum riscul și rămân aici. Nu-i cine știe ce trafic la ora asta. Flutură din mână înainte de a intra în camioneta ei, zicând repede: Pa!

Jackson o auzi cum își închide portierele. Rămase acolo trei secunde, uimit... și un pic insultat. Nimeni nu-i refuzase vreodată ajutorul sau nu-l considerase un pericol. Dar o femeie mică precum ea probabil n-ar fi trebuit să-și asume riscuri cu orice străin.

Un alt tunet puternic îl forță să ridice din umeri și să se întoarcă la jeepul lui. Știa, din zecile de excursii la schi în zonă, că complexul Stratton nu era prea departe, așa că porni din nou luminile de avarie și plecă.

Nu-i cădea bine să o lase singură, dar nu avea sens să rămână amândoi acolo pe o perioadă nedeterminată,

prinși între drum și râul umflat. Nu putea să o ia pe sus și să o arunce în mașina lui.

Ideea asta însă îi activă o dorință puternică în vintre.

Era clar că trecuse prea mult timp de când fusese cu o femeie. Clătinând din cap pentru a șterge imaginea, se concentră din nou asupra drumului. Evident că fu nevoie de doar câteva secunde ca mintea lui să o ia înaintea mașinii, cugetând la motivul pentru care se afla, de fapt, pe acest drum.

Nu venise în Vermont de plăcere și cu siguranță nu avea să se lase distras de o femeie. Nici măcar de o pisicuță udă adorabilă precum Gabby - indiferent de cât de luminoși erau ochii ei sau de cât de dulci îi erau gropițele.

Își alocase șase săptămâni să se adune. Era nevoie să facă asta pentru afacerea lui - și pentru familia lui. După cei dragi, însăși viața lui depindea de asta.

În urma intervenției neașteptate a fratelui său mai mare, David, nu băuse în ultimele câteva săptămâni, cât făcuse aranjamente pentru această pauză.

Desigur, stresul de a-și lăsa temporar proiectele de construcții în seama prietenului său Hank îngreunase lucrurile. Îl făcuse să tânjească după arsura lentă a whisky-ului în vreme ce îi aluneca pe gât. Îl făcuse să vrea cu ardoare ca amorțeala să se întindă prin membrele și mintea lui.

Abia rezistase impulsului.

Mândria îl împiedicase să cedeze chemării de sirenă a whisky-ului. Rămăsese ferm hotărât să dovedească tuturor că se putea opri oricând voia.

Nici David, nici sora lui, Cat, nu-l înțelegeau. Ei se mânau cu tatăl lor cel rezervat, controlându-și mereu emoțiile. Jackson, pe de altă parte, emanase mereu emoții, temperament, pasiune. Doar că, în ultimii ani, ascunsese asta, după ce se arsesse de prea multe ori.

Însă faptul că își ascundea suferința nu însemna că insultele nu-l mai răneau sau că desconsiderările zgâriau doar la suprafață. Nu. Acele lucruri se îngropau adânc în el, ca un glonț în os. Chiar și eliminate, lăsau o cicatrice.

Whisky-ul îl ajutase să îndulcească marginile neregulate ale amărăciunii. Faptul că tânjea după mirosul și gustul băuturii nu însemna nimic. Toată lumea bea, unii chiar mai mult decât el.

Acum, că sosise în Vermont, avea să fie mai ușor. Vacanța prelungită – cu multe activități în aer liber și zile fără un program strict – avea să îi ofere timp să se destindă, să se gândească și să-și dea seama de cum să meargă mai departe. Alesese această zonă pentru că era destul de aproape de casă pentru a se putea întoarce repede în cazul vreunei urgențe, dar suficient de departe cât să scape de sub lupa familiei.

Refuzase să ia în calcul o clinică de dezintoxicare. Asta era pentru dependenți, nu pentru tipi care dobândiseră niște obiceiuri proaste. Dar promisese să încerce consilierea, așa că sunase la un terapeut local pentru a stabili câteva ședințe, cât or fi contând și ele.

Dacă acel blestemat de proces nu i-ar fi atârnat deasupra capului!

Cumva, faptul că Doug era un tip rău îi scăpase când îl angajase. O greșeală imensă. Lui Jackson îi stătea mintea în loc gândindu-se că acel individ convinsese un avocat să intenteze un rahat de proces pentru concediere ilegală și o grămadă de alte reclamații false.

Măcar se putea bizui pe firma de avocatură a fratelui său, David, ca să-și asigure cea mai bună apărare posibilă. Singurul regret real al lui Jackson legat de toată situația era faptul că Hank se accidentase la încheietură. Spera ca asta să nu-l împiedice definitiv să construiască mobilă sau să își facă munca de tâmplar. Dacă Jackson nu găsea o cale de a-și compensa prietenul, sora lui urma să aibă grijă ca el să o facă.

Cat și Hank – un cuplu și mai puțin probabil decât David și Vivi, care fusese o surpriză mai mare decât și-ar fi putut el imagina la acel moment.

Nici într-un milion de ani Jackson nu și-ar fi imaginat că *el* avea să rămână St. Jamesul singur, încă burlac la 30 de ani. La naiba, *el* fusese cel mai romantic dintre frații săi. Se aruncase fără rețineri în fiecare relație. Când majoritatea tipilor fugeau de angajamente, el se aruncase direct în asta, ca un atacant de lacrosse care aleargă pe teren pentru a marca.

Până când Alison îl dărmăse cu decizia ei.

Numele ei ar fi putut fi un cuțit de vânatoare având în vedere că simpla pronunțare a aceluia nume încă-i făcea inima să se strângă. Fără whisky care să amortizeze durerea, trebuia să găsească un alt mod de a uita de trădarea ei. Să uite pierderea. Poate ar fi fost mai ușor să treacă peste dacă ea ar fi fost singura care să-l dezamăgească.

Sunetul mesajului primit îl aduse în prezent și i-o aduse în minte pe fata pe care o lăsase abandonată în urmă cu câțiva kilometri.

Trase de volan și intră într-o parcare din apropiere, apoi căută pe Google un serviciu local de tractare. După ce încheie apelul, întoarse mașina și reveni la Gabby și la camioneta ei.

Grădinile lui Gabby.

Grădinăreasă. Peisagistică sau legume, se întrebă el? Apoi se încruntă. Gabby și grădinile ei nu erau răspunsul la problemele lui. Ba, mai mult, ea putea doar să-i creeze unele noi.

De data asta, când trecu pe lângă camioneta ei, ea părea să citească pe locul șoferului. Parcă în spatele ei, aprinse luminile de avarie și opri motorul. O privi prin luneta mașinii ei cum se întoarce pentru a se uita la el. Era prea departe ca el să-și dea seama dacă întoarcerea lui o alarmase sau o făcuse să se simtă ușurată.

Cobori din mașină, recunoscător că ploaia se domolise într-o burniță constantă. Deschise portbagajul, căută trusa de urgență și scoase două triunghiuri reflectorizante pentru urgențe. Alegând cam două lungimi de mașină, puse unul din triunghiuri pe bermă și, apoi, apropiindu-se de mașina lui, puse celălalt triunghi un pic spre interiorul șoselei. Satisfăcut de treaba făcută, se întoarse la jeepul său.

Blugi uzi pe un scaun umed - al naibii de incomod. Materialul rece, lipit pe el precum o a doua piele ciudată. Cu toate astea, avea să se așeze și să aștepte sosirea camionetei de tractare, ca să fie sigur că ea era în siguranță.

Stomacul îi chiorăi, amintindu-i că trecuseră destule ore de când mâncase. Observă cum Gabby se întoarse de vreo două ori, fie de disconfort, fie din confuzie. Ea chiar crezuse că el avea să o lase singură și fără apărare în mijlocul pustietății?

Când portiera mașinii ei se deschise, el se îndreptă, curios de ce avea să facă ea. Era clar că nu-i mai era teamă de el. Unul din picioarele ei tentante atârna din mașină, de parcă încă se hotăra ce să facă. În timp ce el îi aștepta următoarea mișcare, ceva în adâncul lui îi șoptea în ureche: „Tu ești ăla care va avea probleme“.

Nesăbuită. Așa fusese mereu - pur și simplu, nesăbuită când venea vorba despre bărbați. Crezuse că faptul că îl avea pe Luc avea să o deștepte, dar se părea că bebelușul ei nu-i băgase mințile în cap. Iubire nemărginită, responsabilități enorme și o perioadă îndelungată de castitate: bifate toate. Înțelepciune? Nu prea.

Nimic altceva nu putea să explice de ce-și risca siguranța pentru a dialoga cu bărbatul nebun care făcea pe cavalerul într-o furtună. Dar săptămânile recente de meditație - ultimele ei eforturi de a face față slujbei de părinte - o învățau să trăiască totul cu mintea

deschisă și fără prejudecăți. Să fie prezentă. Atentă. Și acum, și curioasă.

Sări din mașină și începu să se apropie. Atunci, văzu numerele de înmatriculare din Connecticut ale mașinii lui. Un turist. Poate totuși nu era și un violator sau un criminal. Din câte știa ea, de obicei, criminalii nu atrăgeau atenția asupra lor cu echipament reflectorizant de urgență pe drum. Dar apoi, nu cunoscuse niciodată vreun criminal violent.

Nu știa dacă obișnuința sau agitația preluaseră controlul, dar una din cele două o făcu să-și netezească părul ud. De parcă asta ar fi fost de ajutor.

Mai mult sau mai puțin hotărâtă, se îndreptă spre locul șoferului din mașina lui și-i făcu semn să deschidă geamul. El afișă o expresie plăcută, dar rămase așezat, fără a face vreo încercare de a o aborda sau de a deschide portiera. Ea bănuia că tipul încremenise ca să nu o neliniștească.

Când ea veni suficient de aproape cât să se uite prin geamul deschis, observă interiorul curat. Fără ambalaje sau șervețele aruncate, fără pahare rătăcite, fără zgârieturi pe scaune. Tipul ori era obsedat de curățenie, ori n-avea copii.

- Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar ce faci?

- Mă asigur că nu ajungi o victimă pe șosea.

Zâmbi larg. Un zâmbet mare, uimitor, afișând niște dinți albi ce contrastau cu tenul lui măsliniu.

Crescând în acest orașel de țară cu 800 de locuitori, nu văzuse bărbați care arătau ca el decât în reviste. Pe aici, bărbații bărbierii erau un bonus, darămite un tip așa sexy ca el. Avusese dreptate să-l considere mortal, doar că în mod greșit.

- Oh! Inima ei începu să bată la fel de repede cum ar putea să bată la o cățărare pe muntele Equinox. Mulțumesc, dar sunt sigură că în curând va ajunge camioneta de tractare. Ți-am spus, nu trec multe mașini

pe aici în după-amiezile de marți. Chiar nu trebuie să rămâi. Sunt bine.

Își trecu o palmă peste față pentru a șterge apa. A nabii ploaie! Sigur avea pete de rimel pe obraji.

- Și eu sunt bine. Privirea i se îndreptă spre stropii de ploaie ce intrau prin geamul deschis. Ești bine-venită să urci dacă vrei să-ți continui interogatoriul într-un loc uscat, zise el înclinând capul.

Gabby făcu un pas în spate și clătină din cap.

- Nu, mersi.

El își dădu ochii peste cap.

- Arăt ca un criminal?

- Sincer, n-am idee. N-am întâlnit niciodată un criminal. Reacția lui de a o privi cu ochii măriți o impulsionă să-l tachineze. Dar Ted Bundy arăta bine, deci, din câte știu eu, ai putea fi un criminal în serie.

În loc să o contrazică, zâmbetul lui diabolic se lărgi, ceea ce eliberă mii de fluturași în stomacul ei. O senzație magică, luminoasă, pe care nu o simțise de ani buni și pe care acum își dorea să o prindă într-o cutie ca să o ia acasă și să o retrăiască.

Zâmbetul lui se lărgi.

- Crezi că arăt bine?

De parcă nu știa deja. Fiecare femeie de pe planetă l-ar considera arătos... și sexy. Putea doar să-și imagineze cât de frumos era părul lui negru, ondulat când era uscat. Și clar bogat, măcar atâta știa și ea. Umeri largi - foarte largi - și un maxilar pătrășos. Ochi de culoarea chihlimbarului așezați sub sprâncenele negre, dese, deși acei ochi păreau chiar melancolici pentru cineva cu un asemenea zâmbet.

Își încrucișă brațele și chicoti.

- Doar asta-i auzit?

- Am talentul să aud doar cele mai importante chestii.

Apoi expresia lui jucăușă se schimbă repede, de parcă se muștrase singur pentru că flirtase. Poate avea iubită

sau soție. Ar fi prea mult să creadă că un tip de vârsta lui - care mai era și frumos, și atent - putea fi singur.

- Întoarce-te la mașina ta și nu mai sta în ploaie înainte să te îmbolnăvești. Făcu semn cu capul spre camioneta ei. Nu-ți face griji, nu-s un obsedat. De cum vine camioneta de tractare, îmi iau lucrurile și plec. Tre' să mănânc.

Dacă ar avea un strop de minte, ea ar încuviința din cap și s-ar întoarce la mașina ei. Evident că nu avea. Poate că nu era deloc de nasul ei, dar momentan erau blocați împreună. Nu reușea să plece cât fluturii încă se agitău în ea.

- Văd că nu ești de pe aici. Îți place mâncarea franțuzească, pentru că asta găsești la greu aici, sau ai poftă de un burger și cartofi prăjiți?

Ea își șterse iar apa de pe față într-o încercare inutilă de a se aranja.

- Burger.

Normal. Nu părea genul care să comande rață și vin la prânz. Avea prea mult testosteron, era prea țațoș. Chiar dacă încă stătea, îi simțea masculinitatea emanând din corpul lui precum căldura ce radiază din asfalt.

Genul ăsta de reacție chimică zguduitoare ar fi trebuit să o îngrijoreze. Ultima dată când o avusese, se alesese cu Luc din toată afacerea, plus o garnitură de inimă frântă. Își iubea băiatul enorm, dar nu trebuia să riște o altă experiență ce-ți schimbă viața doar ca să-și satisfacă o doză sănătoasă de dorință trupească. Simplul gând la Noah, polițistul local arogant care o lăsase gravidă și o părăsise, o făcu să resimtă rușinea direct în obraji.

- Dacă mergi spre centrul Manchester, o să treci pe lângă Restaurantul lui Bob pe Route 11, zise ea. Sau ai putea merge un pic mai departe, la o cârciumă care se numește Nevasta Perfectă.

- Restaurantul este în regulă, mersi.